

Em Chọn Nơi Đây

Lưu Anh Vũ

Chương 6

Ngày tháng đi qua, Bình đã nhận được tiền như Kiệt thông báo và từng bước thực hiện những việc mà Kiệt khuyên nên làm. Kiệt đưa ra chỉ có 5 nhưng Bình đã làm tới 6 việc. Việc thứ 6 là long trọng tổ chức lễ giỗ cha mình. Bình thuê người dựng một rạp dã chiến trước nhà với 10 chiếc bàn tròn, rượu thịt ê hề. Mời hết bà con hàng xóm láng giềng cùng các viên chức xã ấp đến dự. Khách khứa đến ai cũng bàn ra tán vô là Bình trúng số. Có người cho là Bình đi làm phụ hồ, lúc đào móng vớ được hũ vàng v.v... và v.v... Bình thì phớt tỉnh ăng lê, và hôm nay với tư cách chủ nhà, quần áo chỉnh tề, Bình tính sẽ nở một bữa cho bố ghét những ngày đói rách:

" Kính thưa bà con cô bác và chính quyền địa phương các cấp,

Hai mươi năm qua tôi là người chỉ biết vác cái miệng để đi ăn đám giỗ chứ chưa hề làm một đám giỗ để mời cô bác. Lý do tại sao thì chắc cô bác cũng đã hiểu: gia đình tôi nghèo quá. Nhưng hôm nay thì khác, thưa quý cô bác, cách đây 2 tháng có một Việt Kiều từ Mỹ về có đến Văn phòng Ủy Ban để nhờ giúp tìm tôi. Người Việt Kiều đó là thuộc cấp của một người bạn chí thân mà chúng tôi đã mất liên lạc đã 20 năm. Người bạn đó hiện giờ là kỹ sư thiết kế và vẽ kiểu cho hãng chế tạo máy bay lớn hàng thứ nhì của nước Mỹ: McDonnell Douglas. Sau khi nói lại liên lạc, vì biết tôi quá khổ nên bạn tôi đã cho tôi được một ít tiền để sửa lại căn nhà, sắm ít đồ đạc và đồng thời bảo tôi chuẩn bị giấy tờ để anh sẽ mang gia đình tôi sang Mỹ sinh sống. Nhưng thưa bà con cô bác, hai mươi năm qua tôi đã sống nhờ hột cơm của Rạch Bắp và sự che chở của bà con Rạch Bắp, tôi đã bén rễ sâu ở đây rồi nên tôi đã dứt khoát trả lời: không. Nếu có đi du lịch chơi cho biết đây biết đó thì đi, chứ Nguyễn thanh Bình nguyện sẽ mãi mãi cùng bà con Rạch Bắp mình sống chết có nhau và xin mời bà con nâng ly, bữa nay không say không về!"

Bà con nhiệt liệt hoan nghênh. Chỉ có vợ Bình hôm nay mới thấy chồng mình cũng thuộc loại. . ."dóc tổ ".

Năm 1996, một năm sau ngày Hà Nội và Washington thiết lập quan hệ ngoại giao, hàng loạt các Trung tâm dịch vụ du học được mở ra ở California, Saigon, Hanoi. Kiệt đã chọn một trung tâm có chi nhánh ở cả Cali lẫn Saigon để lo hết mọi thủ tục cho Lan Anh và Kiệt là người bảo trợ tài chánh và di trú. Đậu được bằng TOEFL ở điểm score Trung Bình nhưng Lan Anh cũng trả lời khá trôi chảy những câu hỏi hóc búa của phòng vấn viên toà lãnh sự Hoa Kỳ tại Saigon. Tháng 7/1997 Lan Anh nhận được visa du học và vé phi cơ one way SGN-LAX. Ngày lên đường là ngày1997. Trước ngày lên đường Bình và Lan đã tổ chức một bữa tiệc linh đình để tiễn đưa con gái cưng duy nhất lên đường du học. Trong bữa tiệc, các viên chức xã ấp, láng giềng và bạn bè của Lan Anh ai cũng vui vẻ chúc mừng pha lẫn một chút gì ganh tị và thắc mắc sao trên cõi đời này lại có những con người quá tốt như vợ chồng Kiệt. Riêng vợ chồng Bình cũng xoá đi được phần nào cái mặc cảm bất lực, không lo nổi một cách chu đáo về đời sống vật chất cho đứa con gái mới lớn so với đám bạn bè của nó. Chỉ một phần nào thôi vì thực tế cuộc sống gia đình Bình vẫn phải lệ thuộc vào sự chi viện của vợ chồng Kiệt.

Ngày lên đường của Lan Anh là 15/8, và ngày đặt chân lên đất Mỹ cũng là ngày 15/8 sau 15 giờ bay và 2 giờ chuyển tiếp tại Taipei, vì giờ VN đi trước giờ Cali những 14 tiếng. Tại phi trường Tân Sơn Nhất Lan Anh ràn rụa nước mắt, bịn rịn chia tay cha mẹ, bạn bè và người thân, với lời hứa hẹn sẽ mang những kiến thức học hỏi được ở xứ người về phục vụ quê hương. Vẫy tay tạm biệt vùng trời yêu thương, nơi chôn nhau cắt rún, bỏ lại sau lưng bao nhiêu cặp mắt thèm thuồng sau cánh cửa cách ly với bao nhiêu mảnh đời bất hạnh đang ước mơ có được vị trí mà Lan Anh đang hiện hữu, để đi đến một nơi Lan Anh được biết qua sách vở là một đế quốc đang giãy chết. Nơi có giai cấp công nông bị bóc lột tận xương tủy, lãnh địa của những tên gangsters khét tiếng. Một nơi mà mỗi phút mỗi giây có bao nhiêu vụ hiếp dâm, cướp của giết người, xung đột chủng tộc. Điều oái oăm là bao nhiêu con cái mang nhãn hiệu COCC và của các đại gia thì chẳng bao giờ chịu bỏ tiền của và thời gian để đi du học ở những "Thiên đường Cộng sản" như Cuba, Bắc Hàn, hay Hoa Lục, mà cứ đổ xô vào vùng đất tư bản đang giãy chết là Hiệp Chung Quốc Cờ Hoa.

Cũng ngày tháng đó, trên một múi giờ bên kia kinh tuyến gốc, vợ chồng Kiệt đã lấy mấy ngày nghỉ vacation để đón Lan Anh tại phi trường Los Angeles cũng giống như Kiệt đã đi đón Chi 19 năm về trước. Chuyến bay

được biết đã đáp sớm hơn lịch trình 15 phút nhưng phải đợi khá lâu Lan Anh mới xuất hiện vì thủ tục nhập cảnh. Vợ chồng Kiệt và Lan Anh chỉ biết nhau qua mấy bức ảnh. Kiệt đoán ngay Lan Anh qua màu da bánh mật mà Kiệt tin là Lan Anh đã thừa hưởng của cha. Lan Anh thì nhận ra bác Kiệt vì bác là hiện thân của một người VN to quá khổ. Kiệt bông Lan Anh như búp bê vì Lan Anh tuy có chiều cao nhưng khiêm tốn về trọng lượng.

- Hai bác chào mừng con đã đến Mỹ bình yên. Và đây là bác gái của con, người đã từng là xếp của bác và ba con lúc con chưa sinh ra đời.

- Con xin kính chào và nói lời cảm ơn đến hai bác người đã mang con đến vùng trời mà cả bao nhiêu người trên thế giới này hằng mơ ước. Lời nói đầu tiên con muốn thưa cùng hai bác là con sẽ không bao giờ để hai bác phải thất vọng về con.

- You're so cute, Lan Anh, Chi lên tiếng.

- It's very kind of you, mom. I'm not.

- Như vậy con chịu gọi bác là mẹ rồi nhé. Ở VN con gọi cha mẹ con là ba má, thôi bây giờ con hãy gọi hai Bác là Bố Mẹ đi. Kể từ đây con là con nuôi của Bố Mẹ. Bố Mẹ không có con vậy bây giờ Bố Mẹ sẽ xem con như con ruột của bố mẹ thôi.

- Con xin đa tạ bố mẹ.

Cả nhà lên xe, Kiệt ngồi băng sau, Chi lái, Lan Anh ngồi bên cạnh. Khác với Chi 20 năm về trước, quá ngỡ ngàng trước những cơ sở vật chất của nước Mỹ. Lan Anh đã có bằng TOEFL, nghĩa là đã có hiểu biết về nền văn minh và đời sống vật chất của người Mỹ nên không ngạc nhiên cho lắm.

- Nãy giờ mẹ cũng vô tình quá quên hỏi thăm đến sức khỏe của ba má con. Ông bà khỏe không con?

- Cảm ơn bố mẹ. Nhờ sự giúp đỡ của bố mẹ nên ba má con cũng có điều kiện chăm sóc sức khỏe thường xuyên nên ông bà cũng ổn.

Thấy Lan Anh cứ nhìn mình đăm đăm, Chi hỏi:

- Sao con cứ mãi nhìn mẹ vậy?

- Trong đầu con từ nãy giờ cứ thắc mắc là ở tuổi này mà mẹ vẫn trẻ và đẹp như thế, 20 năm về trước chắc bao nhiêu người phải chết dưới chân mẹ quá.

- Ai chết với mẹ thì chẳng thấy chỉ thấy mẹ chết với bố con thì có.

Nghe thế Kiệt thấy khoái nên nỗ thêm:

- Vì thế nên bố chạy qua Mỹ thì hai năm sau mẹ con cũng rượt theo và chộp được bố nè.

- Vậy mà con cứ tưởng bố mẹ cùng đi chung một chuyến chứ.

Xe đã về đến nhà, Chi hướng dẫn Lan Anh dọn vào căn phòng đã được chuẩn bị mấy ngày rồi, xong giục Lan Anh thay quần áo ra dùng cơm do chính Chi nấu từ sáng. Lan Anh hết sức ngạc nhiên sao ở đây có đầy đủ những thức ăn VN.

- Lan Anh à, mẹ biết con sẽ còn rất nhiều thắc mắc, nhưng thời gian sẽ trả lời tất cả. Bây giờ con hãy dùng cơm với bố mẹ, xong nghỉ ngơi lấy lại sức sau một chuyến bay quá dài, để đến chiều con phải gọi về VN để báo tin cho ba má biết đã đến nơi bình an. Bây giờ gọi cũng OK nhưng VN mới 3 giờ sáng, không nên đánh thức ba má con đang ngon giấc. Dưới cặp mắt nhìn của mẹ, một chuyên viên ngành thẩm mỹ, mẹ thấy con có 2 lợi điểm mà phụ nữ Mỹ rất thích: đó là nước da bánh mật và thân hình người ta gọi là mình dầy. Người Á Đông mình thì chuộng nước da trắng mịn, người Mỹ lại thích màu da nâu nên họ phải bỏ tiền để "get a tan". Và Mỹ là nước dư thừa thực phẩm nên chứng béo phì là một vấn nạn phải đối phó. Mỗi năm người Mỹ tốn hàng chục tỷ Mỹ Kim để hút mỡ. Số tiền đó đủ để mua lương thực giải quyết được nạn đói ở cả Phi Châu. Kiệt thấy Chi đang bị méo mó nghề nghiệp nên cũng góp ý:

- Con à, chuyện thẩm mỹ để tính sau đi. Con sang đây du học để trở thành một kỹ sư, bác sĩ hay chuyên viên kinh tế tài chính hầu đem kiến thức chuyên môn về phục vụ quê hương. Quê hương có thể là quê hương VN hay quê hương thứ 2 là Mỹ quốc. Ngày mai sau khi lo xong những giấy tờ cần thiết, bố sẽ mua bảo hiểm sức khỏe cho con. Sau khi mọi việc ổn định bố và mẹ sẽ thay phiên dạy con lái xe. Khi có bằng lái bố mẹ sẽ mua xe cho con đi học. Mỗi tháng bố sẽ deposit vào account của con 500 USD để đỡ xăng và tiêu vật. Nếu con biết tiết kiệm và có dư, con có thể gửi về biếu ba má con nếu con muốn. Phần con, việc đầu tiên là con phải đến những đại học cộng đồng để gặp gỡ những counselor để tham vấn những ngành thích hợp nhất cho mỗi sinh viên. Kế đến là vấn đề học phí. Ở Hoa Kỳ này từ lớp kindergarten đến lớp 12 thì Chính Phủ lo từ A đến Z. Ở cao đẳng hoặc đại học trở lên mọi sinh viên đều phải đóng học phí. Nếu không có tiền đóng học phí không có nghĩa là SV phải bỏ học. Vẫn có con đường để tiến thân:

1. Xin tiền Pell Grant của Chính Phủ.

2. Vay tiền với lãi suất thấp (student loan) để đi học. Sau khi ra trường có công ăn việc làm sẽ trả dần trong 10 năm.

Trường hợp của con thì khác. Con là du học sinh thì phải trả hoàn toàn học phí. Nhưng con không phải quan tâm chuyện đó. Bố mẹ đủ sức để lo cho con. Nhưng để tiết kiệm học phí con nên khởi đầu ở community college, sau 2 năm con transfer lên UC ở đó con sẽ lấy bằng cử nhân (BA hoặc BS). nếu muốn con có thể tiếp tục học để lấy bằng Master hay PhD. Một điều bố cũng muốn lưu ý là người Mỹ rất coi trọng thể dục thể thao và hoạt động xã hội (social activities). Điểm ở lớp có cao mấy chẳng nữa, thiếu hai thứ đó con cũng khó vào được những đại học lớn.

- Bố à, nếu như con muốn vừa đi học vừa đi làm để nhẹ gánh cho bố mẹ có được không bố?
- Không con à. Vì visa của con là F-1 student visa con không thể xin việc làm. Đó là luật, không có ngoại lệ. Và trước khi lên đường sang Mỹ con đã có một khái quát về một ngành nào mà con cho là ước vọng của con không?

- Xin thưa với bố mẹ rằng ước mơ của con sẽ trở thành một bác sĩ nội khoa, mà nơi mà quê nghèo của con vẫn đang cần.

- Chắc con biết là người Mỹ có câu: Where there's a will, there's a way. Vấn đề ở chỗ là con có đủ quyết tâm và nghị lực để đi trên con đường đó hay không, con đường mà bố tin rằng sẽ không bằng phẳng như Cụ Nguyễn Khuyến nhà ta từng nói: "*Ví phỏng đường đời bằng phẳng cả, anh hùng hào kiệt có hơn ai.*" Không có vinh quang nào mà không trả giá hết con à. Chiến đấu không gian nan thì chiến thắng không bao giờ vinh hiển. Đó là những lời bố mẹ muốn nhắn nhủ với con trong ngày đầu tiên con đặt chân trên đất nước mà cánh cửa cơ hội luôn rộng mở cho những ai muốn dẫn thân để đi tìm một chân trời mới. Bố mẹ cũng nói trước với con là: đã coi con là con theo đúng nghĩa của nó, và chuyện con cái làm lỗi là chuyện không thể tránh, nếu bố mẹ có la rầy con thì cũng vì muốn tốt cho con thôi, không có lý do nào khác. Ngược lại nếu có điều gì con không hài lòng về bố mẹ, con hãy mạnh dạn nói ra để tạo một không khí luôn cởi mở trong gia đình, đó là điều mà bố mẹ luôn mong mỏi. Hoa Kỳ là xứ sở của Tự Do và Nhân Bản, không ai có thể dùng quyền hành để áp đặt quan điểm của mình lên người khác, ngay cả cha mẹ đối với con cái. Và giờ phút này bố cũng không muốn con vút ngay vào sọt rác những kiến thức mà con hiểu về nước Mỹ qua những bài học chính trị Marx-Lenin, mà hãy đem nó để so sánh với thực tế trước mắt, suy luận và phân tích để tìm ra chân lý. Những cái phi lý và không tưởng sẽ bị đào thải trong con một cách tự nhiên. Ngay trong lớp học, con cũng có quyền tranh luận với giáo sư một cách bình đẳng về một cái issue nào đó. Nếu con thấy họ có lý hơn, con nên học hỏi, và ngược lại, nếu con có lý hơn, họ cũng sẵn sàng tiếp thu để bổ xung kiến thức cho nhau, góp phần làm xã hội thăng tiến. Qua đó con sẽ tự giải đáp được câu hỏi tại sao các đại học Mỹ là nơi đã cống hiến nhiều nhất cho nhân loại những khám phá và phát minh làm thay đổi bộ mặt thế giới.

Chương 7

Bốn năm sau. . . .

Lan Anh đang học năm cuối của chương trình BS tại Đại Học UCI, California chờ thi MCAT. Một hôm đang ngồi học tại thư viện cạnh một anh chàng Mỹ trắng. Thấy anh chàng này cứ hay nhìn trộm mình, Lan Anh định dời chỗ. Vừa xếp quyển sách thì anh chàng lên tiếng:

- Hello! Kamusta? Lan Anh chả hiểu nên đáp lại bằng Anh ngữ:
- Xin lỗi. Tôi không hiểu.
- Xin lỗi. Tôi tưởng cô em là người filipino nên tôi nói "chào cô, cô khoẻ không" bằng tiếng Tagalog.

Vậy chẳng hay cô em là người nước nào?

- Tôi là người Việt Nam.
- Hân hạnh được biết cô em. Tôi là Peter Smith. Cô em có thể cho biết tên được không?
- Tôi tên là Lan Anh. Nhưng sao anh lại nghĩ tôi là người Phi?
- Người Phi có màu da như cô, mắt to, rất đẹp và duyên dáng.
- Cảm ơn câu tán gái rất khéo của anh. Nhưng tiếc là tôi đã có bạn trai rồi.
- Không sao. Người đẹp như cô nếu chưa có bạn trai mới là lạ. Vậy hôm nào cô giới thiệu bạn trai của cô với tôi được không?
- Để làm gì?
- Để tôi năn nỉ anh ấy nhường cô lại cho tôi. Có thể anh sẽ không chịu, nhưng tôi cứ theo năn nỉ mãi

rồi có lúc ảnh sẽ xiêu lòng. Tôi rất tự tin ở tính kiên nhẫn có thừa của tôi.

- Kiên nhẫn như anh là tốt đấy. Nhưng nếu ảnh chịu mà tôi không chịu thì sao?
- Nếu vậy thì tôi có thêm cơ hội để thử thách tính kiên nhẫn của mình một lần nữa. Và tôi cũng tin là tôi sẽ thành công.
- Anh dựa vào đâu để quá tự tin như vậy?
- Tôi có mấy anh bạn trong lớp người VN họ dạy tôi là "*đẹp trai không bằng chai mặt*". Cô em thấy, tôi đã vừa đẹp trai lại vừa chai mặt, thế mới khổ cái sự đời chứ! Và như cô em còn nhớ, lúc này khi thấy tôi nhìn trộm cô, cô định quay mặt bỏ đi cho khuất mắt cái bản mặt dễ ghét của tôi. Nhưng cũng nhờ cái mặt chai này mà tôi đã giữ chân cô em lại để có được dăm ba phút gọi là "làm quen", rồi được biết tên cô em nữa. Vậy là tôi đã quá thành công rồi, có phải không cô em xinh đẹp mang tên Lan Anh kia?
- Cái miệng của anh quả là đáng sợ thật. Lúc này tôi chỉ đùa với anh thôi chứ tôi chưa có bạn trai chỉ vì muốn đầu óc thanh thoi, dễ tập trung vào việc học, nên anh cũng đừng đặt hy vọng nhiều ở tôi.
- Thôi thì nếu cô em không quá khắt khe thì Peter sẽ là một người bạn đúng nghĩa, một close friend, của Lan Anh được không?
- Welcome!
- Vậy đây là số phone của Peter. Peter hy vọng nó sẽ là nhịp cầu để Peter có thể trao đổi và học hỏi ở Lan Anh và ngược lại.

Đêm trước ngày thi MCAT (Medical College Admission Test) Lan Anh có hơi căng thẳng vì kỳ thi này sẽ quyết định đóng hay mở cửa cho mình đi vào lãnh vực y khoa. Lan Chi thấy vậy cũng góp ý cùng Lan Anh:

- Mẹ không biết là thi MCAT con có phải gặp những câu trick questions hay không, chứ hồi mẹ thi AA in Cosmetology mẹ bị hớ rất nhiều. Chẳng hạn:

Pedicure có liên quan tới:

- a. Podiatry
- b. Pediatrics

Lúc đó mẹ không hiểu podiatry lẫn pediatrics là gì. Nhưng thấy Pedicure và pediatrics đều có ba chữ đầu là PED nên mẹ khoanh chữ (b), rốt cuộc mẹ bị out. Đó là kinh nghiệm mà con nên để ý.

Kiệt nghe thế cũng góp thêm 2 câu chuyện mà chính người trong gia đình bị hớ khi đi thi tại VN:

- Hồi thập niên 50-60, sau khi học hết đệ tứ (lớp 9), học sinh phải thi bằng Trung Học Đệ Nhất Cấp. Đến môn Pháp Văn, cô Anh Thư nhà ta gặp 1 cái đề luận bằng tiếng Pháp: "*Fatigué par une longue route, vous vous arrêtez devant une auberge, decrivez-la*". Có nghĩa là: "*sau một hành trình mệt mỏi, bạn dừng chân trước một lữ quán, hãy tả cái lữ quán đó*". Nhưng cô lại nghĩ rằng auberge là con chó berger nên đã tả cái lữ quán với 4 chân, biết mừng rỡ khi gặp người thân, biết sủa khi gặp người lạ, biết lè lưỡi khi trời nóng v.v... Cô tả rất hay nên thay vì bị zero thì cô được 1 điểm an ủi và không bị loại.

Hai năm sau đó ba của bố vì muốn thăng ngạch công chức ông cũng phải thi bằng Trung Học Đệ Nhất Cấp. Kỳ đó ông gặp một đề luận Việt Văn như sau: "Ngạn ngữ Trung Hoa có câu: 'Sự học như chiếc thuyền trên dòng nước ngược, không tiến ắt phải lùi.' Hãy bình luận câu ấy." Hôm đó ông cụ mắt nhắm mắt mở như thế nào mà ông đã đọc thành: "Sự học như chiếc thuyền trên dòng nước ngược, không **Tiền** ắt phải lùi." Thế là ông được một phen tha hồ phê phán xã hội: Xã hội bây giờ là xã hội kim tiền, có tiền mua tiên cũng được; nén bạc đâm toạc tờ giấy; vai mang túi bạc kè kè, nói bậy nói bạ người nghe ào ào; có tiền thẳng ghiền cũng làm quan. . . Và ông cụ đã kết luận: "Văn chương chữ nghĩa có hay, Không tiền không thể đổ mày làm nên!" Kết quả là ông bị đánh rớt và bị cấm thi 2 năm.

Nghe vậy Lan Anh bật cười và nói:

- Bố yên chí, tiếng Anh không có dấu như tiếng Việt đâu bố.
- Bố mẹ chỉ muốn nhắc con nên cẩn thận, đừng chủ quan. Một chuyện nhỏ như dấu sắc dấu huyền cũng có thể ảnh hưởng cả cuộc đời đó con.
- Dạ, con hiểu.

Tuần lễ sau Lan Anh nhận được kết quả MCAT được 13/15, và Peter được 14/15. Cả hai cùng vui mừng và đã apply hầu hết các trường y khoa nổi tiếng của Mỹ. Sau đó Peter đến mời gia đình Lan Anh đi ăn mừng tại nhà hàng Norms nhưng Kiệt từ chối và nói:

- Cám ơn con. Để con và Lan Anh đi cho tự nhiên. Khi nào cả hai đưa đều được nhận vào một

trường y nào đó thì 2 bác sẽ cùng đi với tụi con. Và tụi con nên nhớ rằng đường còn rất dài và gian nan. Quan trọng nhất là sau khi xong đại học tụi con phải được một bệnh viện nào đó nhận vào Residency hoặc Fellowship. Và còn một cửa ải cuối cùng đó là thi state board. Đó là những chặng đường mà ai cũng phải một lần bước qua để trở thành một bác sĩ trên đất nước Hoa Kỳ này. Bác mong mỗi ngày ấy sớm đến với tụi con và phần thưởng của 2 bác dành cho tụi con là 2 vé du lịch Hawaii.

- Cám ơn bố mẹ. Xin phép bố mẹ con và Peter đi ăn.
- OK. Have fun.

Cả hai bước ra xe, Peter nhường tay lái cho Lan Anh khiến cô nàng ngạc nhiên:

- Sao anh không lái?
- Chỉ trong lúc em lái xe anh mới được ngắm em thoải mái. Để anh lái làm sao vừa lái vừa ngắm được, nguy hiểm lắm.
- Thì cứ để lúc khác hãy ngắm không được sao?
- Có lúc nào em để cho anh ngắm đâu. Trong thư viện thì em bảo làm em bị phân tâm. Nhìn trộm thì em bảo là không đứng đắn. Ngắm lúc em ăn thì bị rầy, bảo làm người ta ăn mất ngon thì anh còn cửa nào để ngắm nữa.

- Thì ra em cũng khát khe với anh quá nhỉ. Thôi em xin lỗi. Nhưng em có gì để anh thích ngắm giữ vậy?

- Anh cũng không biết giải thích tại sao anh cứ thích nhìn em mãi, nhìn hoài không chán. Em có biết không, trước khi quen được em anh đã trộm nhìn em bao nhiêu ngày quên cả sách vở trước khi bị em bắt gặp. Từ ánh mắt u buồn, nụ cười má lúm đồng tiền, đến bàn tay đưa lên vuốt mái tóc nghiêng nghiêng, tất cả đã làm tim anh thổn thức. Với câu hỏi của em thì Pascal nếu có sống dậy cũng chỉ nói được là vì con tim có những lý lẽ riêng của nó thôi và xin em đừng hỏi tại sao.

- Người đẹp nào cũng có tính tự phụ và kiêu hãnh. Em biết em không đẹp nên em không dám kiêu hãnh đâu. Tuy nhiên nhiều người cho rằng em rất có duyên, mà cái duyên là cái có sức quyến rũ mạnh và bền bỉ hơn cái đẹp. Cái đẹp chỉ có giá trị ở buổi ban đầu. Cái duyên sẽ sống mãi với thời gian. Em đã dùng cái lợi thế đó để ăn hiếp anh. Ngược lại anh cũng đã hiểu được tính em nên đã biết nhúng nhường, biết chiều chuộng em. Hay nói cách khác là hai đứa đã hiểu nhau. Và bây giờ em sẽ coi anh là boyfriend chứ không đơn thuần là close friend nữa. Anh chịu hôn?

- Hôm nay là một ngày tuyệt vời trong đời anh.

- Để chuộc tội vì đã không phải với anh, bây giờ em cho anh hôn em đó. Hôn thoải mái đi cho bỏ những ngày khao khát môi em.

Peter bấm nút hạ lưng ghế của Lan Anh, ôm sát cô nàng vào lòng nuốt trọn cả đôi môi khiến Lan Anh muốn ngộp thở, giãy giụa, Peter mới chịu buông, và nói:

- Hôn em nụ hôn này anh sẽ no hết ngày hôm nay không cần ăn nữa!
- Em chỉ mong anh nói thì phải giữ lời.

Lan Anh nổ máy xe và trực chỉ nhà hàng Norms. Ngồi vào bàn cô nàng gọi 1 New York steak, 1 coke cho nàng, 1 chicken salad và 1 chai beer cho Peter. Peter nói:

- Cám ơn em đã hiểu ngôn ngữ của tình yêu, đã không buộc anh giữ lời mà còn gọi cho anh đúng món anh thích.

Một tháng sau cả hai đều nhận được thư báo của các trường Y Khoa. Ở California nói riêng, Lan Anh được 2 trường nhận: UCI và UCSD. Peter được nhận bởi UCLA và UC Berkeley. Dĩ nhiên Lan Anh sẽ chọn UCI để được gần nhà còn Peter rất buồn vì không được chung trường với Lan Anh nữa, đành bóp bụng chọn UCLA, dù sao vẫn gần UCI hơn là UCSD.

Có lẽ Trời cũng xót thương cho 2 kẻ yêu nhau, nên 3 năm sau cả 2 đều được nhận Nội trú tại bệnh viện UCI. Residency cho Lan Anh và fellowship cho Peter. Vì Lan Anh theo ngành Nội khoa (internal medicine) và Peter chọn Ngành Ung Bướu (oncology). Như thế thì ngày ra trường của 2 đứa sẽ cách nhau một năm nên Kiệt đã đề nghị thay vì tặng 2 vé du lịch Hawaii, Kiệt muốn cho 2 vé để về thăm cha mẹ ở VN trước khi vào nội trú vì Lan Anh cũng đã xa cha mẹ ruột đã 7 năm. Nhưng Lan Anh muốn từ chối:

- Bố à, bố mẹ đã hi sinh cho con quá nhiều rồi, giờ đây con cảm thấy nên tiết kiệm những chi phí không phải là tối cần thiết vẫn tốt hơn bố à.

- Bố biết con rất nhớ ba má con nhưng con vẫn cố nén trong lòng. Thôi cũng được đi. Nhưng con có hiểu được cái cảm xúc của ba má con khi nhớ con không? Ba má con chắc chắn nhớ con nhiều lắm, nhiều hơn con nhớ họ. Do đó hay nhất là nên về một chuyến đi con. Bấy năm rồi còn gì. Bố mẹ không bao giờ

khuyên con làm những chuyện vô bổ đâu. Vật chất thiếu ta có thể dùng tiền để mua được, nhưng tình cảm thiêng liêng cha mẹ con cái đâu thể lấp đầy bằng tiền bạc được con.

- Nếu bố khuyên như vậy thôi thì con sẽ về nhưng chỉ một mình con thôi, tiết kiệm được đồng nào đỡ đồng đó bố à.
- Bố đã hứa cho tụi con 2 vé đi Hawaii, nếu không đi Hawaii thì đi VN cũng vậy thôi con à.
- Con xin cảm ơn bố mẹ và để con hỏi ý của Peter xem sao.

Peter thấy đây cũng là dịp tốt để Peter được sánh vai cùng Lan Anh đi về một miền đất xa xôi mà Peter đã từng nghe cha mình hay nhắc đến thời trai trẻ, khi đó ông đang phục vụ tại Sư Đoàn 1 không kỵ Hoa Kỳ trong chiến tranh Việt Nam. Peter nói với Lan Anh:

- Honey à, đôi lúc chúng ta sống không chỉ cho mình mà còn vì tha nhân. Nếu anh và em thực hiện chuyến đi này thì chắc chắn sẽ làm cho 4 người được vui. Và anh cũng nghĩ có người con gái Việt Nam nào lại không vui khi gặp lại cha mẹ ruột của mình sau 7 năm xa cách.
- Được rồi, hai đứa cùng đi, nhưng em nói trước cho anh biết là về VN em sẽ không ở khách sạn, mà ở nhà cùng cha mẹ em. Nhà em ở VN thì tiện nghi rất thiếu thốn, không phải như một ngôi nhà ở Mỹ đâu. Còn nếu anh muốn ở khách sạn thì mọi sự di chuyển đi lại anh phải tự túc, em không có thì giờ để đưa rước anh, vì nhà em ở tận trong quê, rất xa Thị Xã. Anh hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.
- OK. Anh sẽ đi, sẽ ở bên cạnh em suốt cuộc hành trình dù phải đi vào hang cọp. Phương châm của anh sẽ là patient and quiet.
- Very good. Let's go!

Sau chuyến bay dài 18 tiếng của hãng hàng không Eva, quá cảnh Đài Loan, Lan Anh và Peter đã đáp xuống Tân Sơn Nhất vào một ngày mùa hè 2005. Peter rất khó chịu trước thái độ vòi tiền của công an và quan thuế VN đối với người VN. Nhưng họ lại không khó dễ gì với một người Mỹ như Peter. Vì muốn tạo bất ngờ cho cha mẹ nên Lan Anh đã không báo trước. Bước ra khỏi sân bay cả 2 bị cái nóng tấp vào mặt nhưng cố gắng chịu đựng. Một vài người tài xế taxi đến mời, Lan Anh hỏi anh chàng đầu tiên mời:

- Về Rạch Bắp Bình Dương, khoảng 60 km mất bao nhiêu?
- Dạ chúng tôi lấy tiền theo đồng hồ ạ.
- Xin lỗi chúng tôi không dám tin vào đồng hồ, anh cho biết giá bao nhiêu để chúng tôi quyết định.
- Cô cho tôi xin 1 triệu được không? Khoảng 50 đô la đó cô.
- OK. Anh chất dùm hành lý lên đi.

Xe bắt đầu lăn bánh ra khỏi cổng phi trường, cả hai ngồi phía sau xe cứ nhấp nhòm đập "thắng gió" trước cảnh chạy xe vô cùng bát nháo của Saigon. Một lượng xe gắn máy vô số kể, đủ mọi loại tiếng còi tiếng kèn, Lan Anh bịt kín 2 lỗ tai thì ngược lại Peter rất thích vì chưa bao giờ anh ta chứng kiến cảnh này. Peter chỉ từng đi du lịch ở Âu Châu và Canada, cũng không khác Mỹ nhiều lắm. Hôm nay đến VN quả thật thú vị đối với Peter. Đoạn đường theo Lan Anh nói, khoảng 40 miles nhưng phải mất hơn 2 giờ mới đến. Peter cũng ngạc nhiên vì khoảng cách có vài chục miles nhưng đã khác nhau một trời một vực. Khung cảnh ở đây rất nghèo nàn nhưng yên tĩnh.

Hai vợ chồng Bình đang nghỉ trưa bỗng thấy một chiếc taxi chạy vào sân. Hai người bước ra thì thấy một người Mỹ bước xuống trước và nói: Hello Mom and Dad. Kế đến là Lan Anh chạy vào ôm cha và mẹ:

- Ba má khoẻ không? Và không nói thêm được gì nữa.
- Trời ơi, sao con về mà không báo trước để ba má xuống phi trường đón con? Lan trách con gái.
- Con muốn dành sự bất ngờ cho ba má.

Bình chỉ Peter và hỏi ai đây?

- Dạ đây là Peter, Bạn học cùng lớp với con. Bố Kiệt bảo hấn đi theo để bảo vệ con đó ba.

Lan Anh vừa nói vừa đưa cho anh taxi tờ 50 đô kèm theo 5 đô tiền tip. Anh Cám ơn rồi rút và lui xe. Peter xách những valise vào nhà. Lan Anh ra sau nhà rửa mặt và lấy đồ cho Peter thay ra vì trời quá nóng. Lan mở tủ lạnh lấy đá làm nước cho hai đứa uống và nghe nói về mục đích của chuyến đi. Niềm vui đến bất ngờ, Lan quá sung sướng khi thấy con mình đầy đặn, trắng trẻo và khoẻ mạnh hơn và trong lòng vẫn thắc mắc về quan hệ giữa Lan Anh và Peter.

Bình thấy trời đã xế chiều, nhà mình hôm nay có một người khách lạ, một người Mỹ, cũng hơi lo ngại vấn đề an ninh nên khuyên Lan Anh mang giấy tờ và dẫn Peter ra công an xã đăng ký tạm trú để yên tâm. Lan Anh đẩy chiếc wave ra, nổ máy và bảo Peter lái. Chạy ra khỏi nhà gặp mấy đứa trẻ nhìn Peter miệng hô: Liên Xô, Liên Xô! Peter hỏi Lan Anh xem bọn trẻ nói cái gì thế?

- Chúng tưởng anh là người Nga.
- Trời đất!

Đến Ủy Ban Xã mọi người nhận ra Lan Anh nên ai cũng vui mừng xúm xít hỏi thăm về đời sống bên Mỹ. Một số thực tập tiếng Anh với Peter. Lâu ngày gặp lại, câu chuyện kéo dài như vô tận, khiến Lan Anh phải cáo lỗi để dẫn Peter sang ban công an đăng ký tạm trú kéo hết giờ. Công An chỉ hỏi mục đích chuyến đi, thời gian tạm trú và đóng dấu vào visa và dặn khi rời nơi tạm trú chỉ cần báo cho công an bằng điện thoại cũng được.

Lúc 2 đứa đã đi Bình cũng dặn vợ đừng thắc mắc về quan hệ của hai đứa nữa. Chúng nó đang sống ở một đất nước văn minh nhất địa cầu mà lại là những chuẩn bác sĩ, chúng có đủ bản lĩnh và trí khôn để chịu trách nhiệm về việc làm của mình. Bình thì biết Lan Anh thích món vịt đồng luộc chấm nước mắm gừng nên đã đun nồi nước sôi để sẵn và chạy đi mua vịt ngay.

Lan Anh và Peter về đến nhà thì món vịt luộc đã sẵn sàng trên bàn tròn bên cạnh nồi cháo vịt bốc khói. Hôm nay Bình cũng muốn đãi người khách mắt xanh tóc vàng này món ăn mà con gái mình thích nhất với rượu nếp chánh hiệu, đặc sản mà dân bợm thường gọi là nước mắt quê hương hay whiskey Bà Queo để đối đầu với "Đế Quốc Doanh".

Cả nhà ngồi vào bàn và Bình đã tuyên bố khai mạc buổi tiệc "tuy đơn sơ nhưng không kém phần... .đạm bạc!" bằng tiếng Anh mà Bình đã bỏ không dùng 30 năm nay. Bình mời Peter nâng ly rượu đế. Trước khi uống Peter muốn biết tên loại rượu mình sắp uống, Bình bí quá nói đại là: "King Wine!" Peter nốc hết một ly xây chừng, để ly không xuống bàn, tay trái vuốt ngực lia lịa, tay phải giơ ngón cái lên trời, miệng khè như rấn hổ, vừa nuốt nước bọt vừa nồ: King wine! So hot, but good, good! Lan Anh thì cứ thoải mái đớp một cách khoái khẩu món vịt luộc chấm nước mắm gừng. Thấy con ăn một cách thèm thuồng Lan mới hỏi:

- Bên Mỹ không có món này sao con?
- Dạ có chứ má, nhưng con vịt rất to, mỡ rất dày mà thịt thì lạt phèo, chả ngon lành gì hết mẹ à.

Bên cạnh thì ông già vợ và chàng rể tương lai đang so sánh King Wine với Vodka của Nga cũng bên tám lạng bên nửa cân, đến khi chai rượu 1 lít còn non một phần ba thì hai anh hùng hảo hán này đều nằm chổng gọng trên bộ divan ngáy như còi hụ... Lan Anh phải căng mừng cho 2 "bố con" nếu không đám cưới sẽ được một đêm "đại táo". Lan Anh vào ngủ chung với mẹ và trút hết những tâm tư tình cảm với mẹ sau 7 năm xa vắng.

Lịch trình của Lan Anh là sẽ ở nhà cùng cha mẹ 2 ngày, sau đó sẽ cùng Peter đi thăm bà con và bạn bè thêm 2 ngày nữa. Kế đến sẽ cùng ba mẹ lên Đà Lạt nghỉ mát vài ngày, rồi trở lại Bình Dương chuẩn bị về Mỹ. Nhưng kế hoạch thất bại vì ngay ngày hôm sau, có lẽ vì thịt vịt và rượu đế, Peter bị Tào Tháo rượt liên tục, không cách nào cầm được. Thấy không ổn, Lan Anh gọi taxi đưa Peter vào bệnh viện Bình Dương để vô nước biển vì mất nước quá nhiều. Sau mấy ngày điều trị, Peter thấy tạm ổn và hỏi Lan Anh gọi hãng hàng không đổi chuyến bay để về Mỹ sớm hơn. Đại diện hãng ở Saigon nói OK nhưng phải trả phụ phí 400 USD cho 2 vé. Lan Anh cancel và gọi thẳng về Mỹ cho bố Kiệt. Kiệt gọi cho đại lý của hãng tại Mỹ và được đổi ngày về "free", không tốn một xu nào cả.

Trong lúc Lan Anh và Peter đang ở VN thì tại Mỹ người cất cỏ nhà Kiệt bỗng nhiên biệt tăm. Kiệt đành phải xem trên báo Người Việt để tìm người thay thế. Kiệt đọc thấy mục Landscaping: chuyên cất cỏ, làm landscape. Việc làm kỹ lưỡng, giá đồng hương. Gọi Danny Lê (714)..Sẵn ngày chủ nhật Kiệt gọi ngay để thương lượng. Một tiếng sau có một người đến tự xưng là Danny Lê. Kiệt mời ra phía sau xem diện tích xong ngồi tại patio để nói chuyện. Kiệt nghe giọng nói anh này quen quen nhưng nghĩ mãi không ra nên đành dùng kế:

- Anh Danny à, về giá cả thì tôi không để anh thiệt đâu. Tuy nhiên đã làm cho tôi thì ít nhất tôi phải biết anh là ai. Phiền anh cho tôi mượn driver license của anh có được không.
- Chuyện nhỏ mà.

Kiệt cầm bằng lái vào trong xem và thấy tên hán là Le Danny Toai, Kiệt nhớ ra liền và đến hỏi Chi:

- Em còn nhớ tên lão Toai Bí thư ngày xưa là gì không?

- Dạ, em nhớ chứ, tên lão là Lê Danh Toại.
- Vậy đúng là lão rồi. Lão đang ở phía sau nhà mình. Anh tìm người cắt cỏ trên báo và gọi thì vô tình gặp hắn. Nhưng em hãy bình tĩnh, hắn bây giờ có còn gì để mình bắt hắn phải trả đâu.

Hai vợ chồng Kiệt ghi xong những information trên bằng lái và bước ra sau trả lại cho hắn. Trông hắn già và tàn tạ quá, nếu ngoài đời gặp hắn Chi sẽ không tài nào nhận ra. Chi lên tiếng:

- Chào anh Toại, anh nhận ra tôi không?
- Ô! Chào Chi, cô không khác gì ngày xưa mấy nên tôi nhận ra ngay.

Chi chỉ Kiệt và hỏi:

- Thế còn người này?
- Bây giờ thì tôi nhận ra rồi. Qua hình ảnh của Chi thì tôi mới liên tưởng đến anh Kiệt và đã nhận ra rồi.

Chi cũng muốn biết chuyện gì xảy ra sau khi Chi rời khỏi Sở Thủy Lợi Sông Bé nên sẵn dịp hỏi luôn:

- Sau khi tôi rời Sở Thủy Lợi thì anh còn tiếp tục bao lâu nữa?
- Chắc cô còn nhớ trước khi cô bị tôi khai trừ ra khỏi Đảng cô có báo cáo việc làm của tôi lên Tỉnh Ủy. Từ đó họ cho người theo dõi tất cả mọi hoạt động của Sở, vì tôi là bí thư chi bộ. Sáu tháng sau Sở bị thanh tra và lôi ra bao nhiêu vật tư thất thoát, trên giấy tờ là cho công trình Suối Sâu, nhưng lên tận công trình để thanh tra thì chứng cứ đã rành rành. Tôi bị khai trừ và bị 3 năm tù. Giám đốc Du đổ lỗi cho tôi vì tôi là người chỉ đạo hắn làm nên hắn chỉ bị khiển trách và chuyển về làm phó giám đốc công ty Du Lịch Sông Bé. Ba Đạt trưởng phòng Tổ Chức về làm Liên Hiệp Xã Tỉnh. Riêng tôi sau khi ra tù còn một ít tiền nên đã tìm cách vượt biên. Tôi đến Mỹ năm 1985 và ở Cali cho đến giờ.

Kiệt nghe thế cũng hơi khó chịu nên hỏi Toại:

- Hồi xưa anh thường chửi chúng tôi là bọn ôm chân Đế Quốc, thế sao bây giờ anh lại vác cái mặt qua đây với ý đồ gì? Có phải anh nhận nhiệm vụ của Đảng trả trộn trong số người tỵ nạn để thực hiện mưu đồ đen tối nào đó phải không?

- Không phải đâu anh Kiệt à. Sự thật là sau năm 1975 thì chúng tôi đều nhận ra chân giả, đâu là chính, đâu là tà rồi. Nhưng có điều ai cũng nghĩ mình đã vấy máu thì phải được ăn phần. Những kẻ nào còn phần ăn thì cứ bám víu để ăn, kẻ mất phần thì lên tiếng chửi bới để được tiếng là phản tỉnh, yêu nước thương dân nhưng thực chất toàn là một lũ giòi bọ thi nhau đục khoét trên thân thể héo mòn của mẹ Việt Nam bất hạnh.

- Theo chỗ tôi biết thì Mỹ không cho những người Cộng sản được nhập cư, trừ những người đã phản tỉnh và bị Cộng sản ngược đãi. Vậy thì làm sao anh có thể nhập cư vào Mỹ được?

- Lúc tôi vượt biên thì tôi không còn là Đảng viên nữa.

- Như vậy chắc chắn là anh đã dấn, hay nói cách khác anh đã man khai lý lịch để được vào Mỹ. Dù anh không còn là Đảng viên, nhưng là cựu Đảng viên, bị khai trừ vì tham ô và từng bị tù vì tham ô thì không thể nào anh được nhập cư vào Mỹ. Anh có biết nếu bây giờ tôi gọi lên homeland security thì chắc chắn là anh bị trục xuất và chắc chắn nhà cầm quyền Việt Nam sẽ không nhận anh, và anh sẽ rũ xương trên một hòn đảo ở Thái Bình Dương. Anh có tin là tôi sẽ làm được chuyện đó không?

- Hồi xưa tôi đã gây nhiều tội lỗi, bây giờ tôi phải gánh lấy hậu quả thôi. Nếu anh thương thì tôi nhờ, anh ghét thì tôi chịu thôi chứ tôi cũng dám than vãn gì nữa cả.

- Những người Cộng sản các anh khi chiếm được Miền Nam đã trả thù Quân đội Miền Nam một cách rất hèn hạ. Nhưng người lính QLVNCH chúng tôi thì không bao giờ đánh người ngã ngựa. Chúng tôi lấy ân đền oán chứ không lấy oán trả oán đâu. Nói là nói để anh hiểu được vấn đề thôi. Bây giờ tôi với anh đều là những người VN trên đất Mỹ, ai cũng muốn mưu tìm một cuộc sống đúng nghĩa của một con người, được quyền sống, làm việc và mưu cầu hạnh phúc. Trước anh cũng có người đến đây cắt cỏ, mỗi tháng 2 lần. Tôi trả họ 500 đô/năm. Nếu anh thấy được thì cứ làm, và nếu anh làm kỹ lưỡng tôi sẽ giới thiệu nhiều người ở trong neighborhood để có thêm việc cho anh làm.

- Tôi rất cảm ơn tấm lòng quảng đại của anh chị. Tôi sẽ cố gắng làm tốt để anh chị sẽ không thất vọng về tôi.

- Được rồi, tôi sẽ viết cho anh cái check 250 USD ứng trước ngay bây giờ và anh có thể bắt đầu làm việc ngày mai.

Chương 8

Ba năm sau. . . .

Sau những năm tháng miệt mài ở bệnh viện UCI, Lan Anh đã hoàn tất chương trình Residency, thêm 6 tháng học ngày học đêm, từ nhà đến thư viện cô nàng cũng đã passed kỳ thi State Board của California và chính thức trở thành một MD về internal medicine. Peter nghe tin và vô cùng phấn khởi đến chúc mừng Lan Anh và chia vui cùng bố mẹ Kiệt và Chi, đồng thời cũng muốn biết những dự tính của Lan Anh sắp tới. Nhưng Peter vô cùng thất vọng khi nghe Lan Anh nói:

- Peter à, sau khi suy nghĩ kỹ và đã bàn với bố mẹ, em quyết định sẽ trở về làm việc tại VN. Bố mẹ cũng để cho em tự quyết định tương lai của chính mình.
- Oh my God! Lan Anh, em có đùa không?
- Em không đùa đâu anh. I mean what I say!
- Trời ơi, Lan Anh, em đi rồi làm sao anh sống nổi khi thiếu em trong cuộc đời? Em có hiểu được điều đó không?

- Peter à, cả anh và em, khi bước vào ngành y, đều đã chọn cho mình một lý tưởng cao đẹp đó là phục vụ tha nhân. Vậy thì hãy đừng để tình yêu làm mờ đi lý tưởng đó. Hơn nữa, trong buổi đầu gặp anh em đã bảo anh đừng kỳ vọng nhiều ở em. Em nghĩ anh vẫn chưa quên.

- Lan Anh à, dù ở đâu, Mỹ Quốc hay VN, em đều có thể đem tài năng của mình để phục vụ tha nhân được mà.

- Em đồng ý với anh điểm đó, nhưng ở VN người ta cần em hơn.
- Nhưng em nên hiểu VN bây giờ đang bị thống trị bởi một Đảng độc tài, như một đám mây đen bao phủ cả bầu trời mà chưa một ngọn gió nào có thể xua tan cái bóng đêm tăm tối đó. Em nghĩ một con én như em có thể đem lại mùa Xuân sao?

- Một danh nhân của phương Tây đã nói: "*thà thấp một ngọn nến còn hơn đứng đó mà nguyên rủa bóng tối*". Em sẽ là ngọn nến đó thôi chứ em không có tham vọng mang lại cả mùa Xuân. Anh đã đến quê em, một quê hương nghèo khổ, nơi có những trẻ thơ lang thang kiếm sống bằng nghề bán vé số, đánh giày, hoặc phải chần trâu ngoài đồng ruộng, không được cấp sách đến trường. Có những thương binh của Quân đội Miền Nam trước đây, mù loà, thương tật không nơi nương tựa, bị bạc đãi. Tất cả họ đều cần bàn tay của em. Bản thân em ngày xưa cũng sống trong những hoàn cảnh đó, nhưng em đã may mắn hơn khi trên đời này em còn có những người như bố Kiệt và mẹ Chi để em có được ngày hôm nay. Vì vậy em phải làm một cái gì đó để đáp lại cái ơn sâu nghĩa nặng mà bố mẹ đã ban cho. Cái mà bố mẹ muốn em làm để trả ơn bố mẹ không phải là mang lại bao nhiêu tiền tài vật chất mà chính là bao nhiêu mảnh đời bất hạnh mà em đã xoa dịu được trong cuộc đời này.

- Anh cũng không biết còn lời nào cho em lúc này. Thôi hãy cho anh cơ hội tiễn em tại sân bay.

Ngày Lan Anh ra đi Kiệt và Chi cũng không muốn bịn rịn tiễn đưa con nuôi mà hai vợ chồng cương như con ruột, trở về cố quốc để thực hiện những ước mơ của mình, và cũng để hai trẻ yêu nhau được tự nhiên đưa môi cắt đứt cuộc tình dị chủng mà những tưởng sẽ đi bên nhau đến cuối đường hạnh phúc, nên hai người đã vắng mặt. Chi Trao cho Lan Anh 1 traveler check 5000 USD và nói: "*Good luck, con gái của mẹ.*"

Peter đưa Lan Anh ra sân bay vào một buổi chiều Cali nặng trĩu cơn mưa. Trước khi check in Peter ôm Lan Anh vào lòng và nói:

- Honey, nếu em thay đổi ý định trong lúc này vẫn chưa muộn em à.

Lan Anh cắn môi để ngăn dòng nước mắt, rồi nói:

- Thôi anh, nếu duyên Trời đã định, mình vẫn còn cơ hội gặp lại nhau. Anh hãy về đi. Cám ơn anh đã đến với em trong giây phút này. Hãy hôn em Vĩnh biệt!

Peter ôm Lan Anh vào lòng đặt lên môi một nụ hôn bất tận... Tiếng loa đã giục. Peter quay bước như trốn chạy dưới cơn mưa trong tâm trạng của chàng thi sĩ người Pháp: "*Mưa ngoài phố như mưa trong lòng tôi*" Những giọt mưa rơi trên tóc Peter như ngàn mũi tên xuyên nát tim Lan Anh. Nàng bước chân đi trong tiếng lòng thổn thức. . .

Lan Anh đi rồi, căn nhà Kiệt đã buồn lại buồn thêm. Theo lời ước nguyện, vợ chồng Kiệt bắt đầu cuộc sống mới: vẫn làm việc bình thường nhưng trường chay và công quả vào 2 ngày cuối tuần tại Chùa Phật Tổ hay tham gia hành thiện. Còn Peter vì quá đau khổ nên cắt đứt mọi liên lạc với cả Kiệt và Lan Anh.

Về đến quê nhà, công việc đầu tiên của Lan Anh là lên kế hoạch sửa sang lại trạm y tế xã do Tổ Chức Y Tế Thế Giới (WHO) viện trợ đã lâu mà xã đã xử dụng sai mục đích. Biến nó trở lại thành một trạm xá đúng nghĩa với phòng khám, phòng phát thuốc, phòng tiêm chủng và nhà vệ sinh. Thuốc men thì căn bản là do sở y tế tỉnh cung cấp cộng với mỗi 3 tháng Kiệt yểm trợ một thùng thuốc trị giá 500 USD do Kiệt order từ công ty Roche của Thụy Sĩ. Lan Anh khám bệnh 3 ngày/tuần không ăn lương. 3 Ngày còn lại Lan Anh làm cho Bệnh Viện Quốc Tế của người Đài Loan ở Lái Thiêu để có thu nhập cá nhân. Tất cả việc chẩn bệnh và thuốc men tại xã đều miễn phí. Tuy nhiên cũng có một thùng tiền tự nguyện do người dân tùy hỉ đóng góp. Kế hoạch đã được UBND xã chấp thuận và cho thực hiện ngay. Những tuần lễ đầu thì thùng tiền tự nguyện hầu như trống rỗng, nhưng qua thời gian thấy việc chữa bệnh có hiệu quả nhờ cô bác sĩ mát tay, người dân đã cố gắng đóng góp để nuôi sống trạm xá nên số thu cũng khá hơn. Từ đó có thêm tiền để mua thêm thuốc men và dụng cụ y tế. Dân nghèo ở các xã lân cận đến xin khám miễn phí cũng được đón nhận vui vẻ, nhưng chỉ cho toa để tự mua thuốc. Những trẻ bụi đời, thương phế binh của hai miền Nam Bắc được khám và cấp thuốc hoàn toàn miễn phí. Lan Anh ngày càng được người dân mến mộ, nhất là giới trẻ trong làng gọi Lan Anh là mẹ Theresa của Rạch Bắp.

Hơn một năm sau. . .

Vào một buổi chiều khi đang khám cho bệnh nhân ở bệnh viện Quốc Tế, Lan Anh cảm thấy như bị sốt và choáng váng. Các bác sĩ đồng nghiệp của Lan Anh vào phòng Lab làm xét nghiệm máu và thấy lượng bạch cầu tăng một cách bất bình thường, cao hơn mức nhiễm trùng thông thường. Đặc biệt sau khi hít hơi thì máu mũi Lan Anh tuôn xối xả. Sau một giờ hội chẩn trong hồ sơ bệnh lý của Lan Anh kết quả được ghi là LEUKEMIA. Ba má Lan Anh nghe tin chạy đến thấy Lan Anh khóc hai người cũng khóc theo. Bình chỉ còn biết nói an ủi con là nên chấp nhận số phận thôi. Có lẽ do di truyền từ bà nội. Không còn cách nào hay hơn, Bình chạy ra Bưu điện gọi ngay cho Kiệt. Đêm khuya đang ngủ bỗng điện thoại reo, Kiệt uể oải nhắc lên bỗng nghe tiếng Bình gọi Kiệt biết là chuyện chẳng lành. Sau khi nắm hết mọi chuyện, Kiệt bảo Bình: "Chờ, tao sẽ về VN ngay". Tin buồn này về đến Rạch Bắp ai cũng lo âu và cầu nguyện cho Lan Anh.

Hôm sau Kiệt gọi ngay cho PCP cũ của Lan Anh. Ông khuyên nên mang Lan Anh sang Mỹ và đưa thẳng về bệnh viện The Good Samaritan Los Angeles, vì bệnh viện này có tỉ lệ ghép tủy thành công cao nhất ở Nam California. Hai ngày sau Bình đón Kiệt tại sân bay Tân Sơn Nhất và đi thẳng đến bệnh viện Quốc Tế. Gặp lại bố Kiệt, Lan Anh chỉ khóc, không nói được gì. Kiệt nói:

- Con à, con là một bác sĩ, con thừa hiểu là Leukemia chỉ có thể chữa lành bằng ghép tủy. Ở VN người ta cũng làm được, nhưng khổ nỗi khi kêu gọi người VN hiến máu thì người ta hiến rất đông, nhưng kêu gọi hiến tủy thì số người tình nguyện rất hiếm. Ngược lại, Người Mỹ tình nguyện hiến tủy rất đông khi có lời kêu gọi nên tỷ lệ tìm được tủy thích hợp rất cao, nên con phải trở lại Mỹ càng sớm càng tốt đó con.

- Bố à, con đã nợ ơn bố từ lúc con đi học Trung học ở VN, hơn 11 năm đại học ở Mỹ, con chưa làm được gì để đền đáp lại ơn của bố. Bây giờ lại chồng thêm gánh nặng lên vai bố nữa, chắc con không làm được đâu bố. Thôi bố cho con được chết tại nơi này.

- Chết là đầu hàng số phận, không phải là giải pháp hay đâu con. Con đừng nói đến ơn bố, mà hãy nói đến món nợ tinh thần đối với xã hội mà con đã vay để trở thành một bác sĩ. Con phải sống để làm việc để trả nợ cho xã hội. Đó là một nghĩa vụ thiêng liêng mà một người trí thức như con không thể né tránh được. Và lại, con thấy bố không có con ruột, và chỉ coi con là đứa con duy nhất, tiền bạc bố có cả triệu đô để làm gì? Nằm trong tay bạc triệu để đứng nhìn con chết à? Nếu con đặt con vào cương vị của bố con có chấp nhận không?

Nước mắt Lan Anh ràn rụa, không nói được gì nữa. Kiệt nói Bình dẫn Kiệt đi gặp bác sĩ trưởng khoa để xin copy hồ sơ bệnh lý của Lan Anh và đi thẳng xuống toà lãnh sự Mỹ xin visa khẩn cấp cho Lan Anh. Với background từng du học Mỹ, trở về VN đúng hạn, cộng với statement về tài chánh của Kiệt kèm hồ sơ bệnh lý, Lan Anh được cấp visa ngay mà không cần trực tiếp phỏng vấn.

Hai ngày sau 2 cha con ra sân bay, Lan Anh ngồi xe lăn Kiệt phải đổi vé businessman để Lan Anh nằm thoải mái và Kiệt để sẵn sóc thuốc men cho con. Đến phi trường LAX xe của bệnh viện đã chờ sẵn và đưa Lan Anh nhập viện ngay. Sau khi Kiệt ký xong giấy tờ chịu trách nhiệm tài chánh, cô y tá lấy vital signs và medical

history cho Lan Anh xong chuyển bệnh nhân vào phòng khám. Cô cho biết người khám cho Lan Anh là bác sĩ Smith.

Mười lăm phút sau Bác Sĩ bước vào và tự giới thiệu:

- Xin chào. Tôi là Bác Sĩ Peter Smith. . .Trời! Lan Anh, sao em ra nông nỗi này? Anh là Peter đây, em nhận ra anh không?
- Em mệt lắm. Cám ơn bề trên cho em gặp lại anh dù trong hoàn cảnh thật bế bàng. Cô y tá cho biết em sẽ gặp Dr. Smith, em không ngờ đó là anh.

Peter cúi xuống ôm Lan Anh vào lòng và nói:

- Anh tưởng sẽ không bao giờ được gặp em nữa. Liếc mắt vào hồ sơ của Lan Anh, Peter nói tiếp:
- Thôi bây giờ mình đã có nhau rồi. Anh tin tình yêu của mình sẽ chiến thắng bệnh tật. Em yêu, anh sẽ làm tất cả những gì có thể để chữa cho em. Em đừng lo lắng gì cả. Tối nay anh sẽ phổ biến trên trang web của Tập San Y Khoa Hoa Kỳ kêu gọi hiến tủy để tìm người thích hợp với em, đồng thời nhờ bố Kiệt kêu gọi sự tiếp tay của cộng đồng người Việt. Anh tin mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi em.

Hôm sau người ghi danh hiến tủy đầu tiên là vợ chồng Kiệt. Còn Peter thì dù đã hết giờ làm việc cũng cố ở lại để trông coi Chemotherapy cho Lan Anh. Ba ngày sau Peter được thông báo tin vui là có một người Á Đông tên là Cindy Do có stem cell trùng hợp với Lan Anh. Peter chia sẻ tin này với Lan Anh trong niềm vui như chính mình được sống lại. Lan Anh đang mơ tưởng đến vị ân nhân nào đó là cứu tinh của mình thì vợ chồng Kiệt bước vào báo cho Lan Anh biết mẹ Chi chính là vị cứu tinh đó. Lúc đó Lan Anh mới chợt nhớ ra Cindy là tên Mỹ của mẹ Chi. Lan Anh định nói với mẹ điều gì đó nhưng Chi đã cản:

- Con à, mọi lời nói trong lúc này không cần thiết đâu con. Con cần nghỉ ngơi và chuẩn bị cho những bước kế tiếp.

Chi được hẹn đến bệnh viện để hiến stem cell trong lúc Lan Anh vẫn tiếp tục chạy chemo. Một tuần sau, Peter đích thân làm stem cell transplant cho Lan Anh. Mọi diễn tiến đều tốt đẹp nhưng Lan Anh phải nằm lại bệnh viện hơn một tháng nữa để theo dõi. Vì Lan Anh là một healthcare worker, cộng với sự vận động của Bác Sĩ Peter Smith nên Kiệt chỉ phải trả 1/3 viện phí. Lan Anh về nhà dưỡng bệnh và ngày nào Peter cũng có mặt để chăm sóc. Hôm nào nghỉ off Peter đưa Lan Anh đi bộ dọc bờ biển để chóng hồi phục. Tóc Lan Anh bị rụng nhiều nhưng 3 tháng sau đã đầy đặn lại và da vẻ cũng hồng hào hơn.

Mùa lễ Tạ Ơn 2006, một đám cưới rình rang được tổ chức tại Orange County giữa chàng rể là Bác Sĩ Peter Smith và cô dâu là Bác Sĩ Lan Anh Nguyễn, có sự hiện diện của ba má ruột của Lan Anh từ VN sang và cả Toại cũng được mời. Trước khi vào tiệc Lan Anh xin có đôi lời cùng quan khách:

"Kính thưa cha mẹ hai bên. Kính thưa quý quan khách và thân hữu. Hôm nay tại đất nước Hoa Kỳ vĩ đại này, một đám cưới dị chủng Mỹ- Việt đang tiến hành, trong số hai họ trên sân khấu có một người Mỹ từng tham chiến ở VN, hai người là cựu sĩ quan của Quân Đội Miền Nam, hai người là cựu Đảng viên Cộng Sản thuộc Bộ đội Miền Bắc, tất cả đã khép lại quá khứ, quên đi hận thù, cùng bắt tay nhau đi về phía trước trong niềm tin ở Thượng Đế để xây dựng tương lai trên nền tảng vị tha và bác ái. Thay mặt cho những người VN trên đất Mỹ con xin tạ đất nước và nhân dân Hoa Kỳ đã cứu mang, nuôi dưỡng và luôn cho chúng con những cơ hội để thăng hoa. Riêng với mẹ Lan và Lan Chi con muốn xin thưa rằng từ nay con có tới hai người mẹ ruột: mẹ Lan đã cho con cuộc sống và mẹ Lan Chi đã cho con dòng máu để nối tiếp cuộc đời. Với hình ảnh của bố Kiệt và mẹ Chi làm ánh đuốc soi đường, Peter, em sẽ cùng anh đi trọn cuộc đời và đừng sợ mất em: em đã chọn nơi này!

Lưu Anh Vũ
Mùa Tạ Ơn 2014